

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.197 van 12 december 2023
in de zaak A. 232.101/VII-41.575**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Falke Van der Schueren
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 oktober 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 241.254 van 21 september 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.127 van 28 december 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Falke Van der Schueren en Jan De Lien, die verschijnen voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 8 mei 2019 een (tweede) aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, namelijk zijn broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 12 november 2019 beslist de op dat ogenblik bevoegde minister ten aanzien van verzoeker tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 30 maart 2020 tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 21 september 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG’ (hierna: richtlijn 2004/38), van artikel 42, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 52, § 4, en 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenbesluit) en van artikel 54 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verzoeker richt zich eerst tegen de beoordeling in het bestreden arrest dat na het indienen van verzoekers aanvraag op 8 mei 2019 de aanvankelijk bestreden beslissing op 12 november 2019 binnen de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden is genomen omdat 9 en 10 november 2019 respectievelijk op een zaterdag en een zondag vielen en 11 november een wettelijke feestdag is. Hij voert aan dat de termijn van zes maanden begon te lopen bij de afgifte van de bijlage 19ter, dus tot 8 november 2019 om 24u. Overeenkomstig artikel 54 van het Gerechtelijk Wetboek wordt een in maanden bepaalde termijn gerekend van de zoveelste tot de dag voor de zoveelste. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden door te oordelen dat de aanvankelijk bestreden beslissing binnen de in deze bepaling voorziene maximumtermijn is genomen.

Vervolgens richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest dat hij geen belang heeft bij zijn middel betreffende de voorgehouden overschrijding van de voormelde termijn omdat hij niet de vaststelling heeft weerlegd dat hij niet zou voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarde. Volgens het bestreden arrest kan de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing verzoeker geen rechtstreeks voordeel opleveren omdat hem pas een verblijfskaart kan worden gegeven nadat is vastgesteld dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Verzoeker laat gelden dat na een gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest wegens schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet omwille van overschrijding van de beslissingstermijn ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van dat artikel zal moeten vaststellen en de aanvankelijk bestreden beslissing zal moeten vernietigen. Het volledige dossier komt terug bij de dienst Vreemdelingenzaken, die een nieuwe beslissing zal moeten nemen die inhoudelijk volledig kan verschillen.

Derhalve acht verzoeker de motivering van het bestreden arrest “foutief, niet pertinent” en in strijd met artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden, die te dezen zou lopen tot en met 8 november 2019, niet mag worden verlengd met één of meerdere dagen. Verzoeker blijft van oordeel dat hij over het vereiste belang beschikt omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inhoudelijk een nieuwe beslissing kan nemen na een gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest. Tot slot verwijst verzoeker naar het tweede en derde middel waarin hij onder meer het “verbod op omgekeerde/neerwaartse verticale werking” van artikel 10 van richtlijn 2004/38 aanhaalt. Derhalve mag de nationale wetgeving te dezen niet buiten toepassing worden gelaten omwille van een richtlijnconforme interpretatie.

Beoordeling

6. De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in het bestreden arrest duidelijk weer op welke gronden hij besluit dat de aanvankelijk bestreden

beslissing tijdig is genomen en dat verzoeker geen belang heeft bij zijn betoog dat die beslissing werd genomen buiten de in artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene termijn. Minstens toont verzoeker niet aan in welke mate deze motivering niet zou volstaan als antwoord op zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde kritiek.

In de mate dat verzoeker de gegeven motivering “foutief, niet pertinent” en in strijd met artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit acht, betwist hij die motieven inhoudelijk, hetgeen geen verband houdt met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt in het bestreden arrest eerst aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing wel binnen de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden is genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt verder ook dat “een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet evenmin toe[laat] dat de overschrijding van de daarin bepaalde termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden werd voldaan”, dat artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit “toe[laat] dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de beslissingstermijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan” en dat deze laatste bepaling “aldus in strijd [is] met artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG en het arrest Diallo” en buiten toepassing moet worden gelaten.

Zoals hierna bij de beoordeling van het tweede en derde middel zal blijken, is verzoekers kritiek tegen de beoordeling in het bestreden arrest dat hij

noch op grond van artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet noch op grond van artikel 52, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet aanspraak kan maken op de automatische afgifte van een verblijfskaart, ongegrond. In het licht hiervan vormt de beoordeling in het bestreden arrest dat de aanvankelijk bestreden beslissing wel binnen een termijn van zes maanden is genomen, een motief dat niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden. Verzoeker kan er zich evenmin op beroepen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na een gebeurlijke cassatie hoe dan ook tot een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de zaak zou moeten overgaan: verzoeker voert in cassatie immers geen enkel middel aan dat is gericht tegen de beoordeling in het bestreden arrest wat de wettigheid van de weigeringsmotieven betreffende de verblijfsvoorwaarde betreft.

8. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 149 en 159 van de Grondwet.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 159 van de Grondwet en stelt dat deze bepaling volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State zelf enkel geldt voor “de met eigenlijke rechtspraak belaste organen”. Artikel 159 van de Grondwet laat niet toe dat het bestuur de exceptie van onwettigheid hanteert, behalve in uitzonderlijke omstandigheden, namelijk wanneer de bestuurshandeling zo grof onrechtmatig is dat zij voor onbestaande moet worden gehouden en wettelijk erkende belangen ernstig schaadt.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *in casu* verkeerdelijk oordeelt dat sprake is van een onbestaande rechtshandeling. De voorwaarde voor de toepassing van deze rechtsfiguur is immers, buiten het geval van bedrog, het manifeste karakter van de begane onwettigheid. Volgens verzoeker schendt artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit artikel 42 van de vreemdelingenwet absoluut niet flagrant. Het voornoemde artikel 52, § 4, tweede lid, is een omzetting van artikel 10 van richtlijn 2004/38 en komt tegemoet aan de hoofddoelstelling van deze richtlijn, namelijk een regeling uitwerken die ervoor zorgt dat aanvragen van familieleden binnen een termijn van zes maanden worden behandeld, dat een besluit wordt genomen en dat wordt overgegaan tot afgifte van verblijfskaarten. Vermits richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen bij overschrijding van de termijn van zes maanden, komt het in beginsel toe aan de lidstaten om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen. De Koning heeft gebruik gemaakt van deze autonomie met artikel 52 van het vreemdelingenbesluit waarbij hij enerzijds is tegemoetgekomen aan de verplichting van artikel 10 van richtlijn 2004/38 om verblijfskaarten af te geven binnen de zes maanden en anderzijds de gevolgen van overschrijding van deze termijn heeft geregeld, dit alles overeenkomstig de op dat ogenblik geldende interpretatie van de richtlijn. Verzoeker acht aldus de motiveringsplicht en artikel 159 van de Grondwet geschonden.

Verzoeker merkt verder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 juni 1989 in de zaak 103/88, *Fratelli Constanzo*, stelt dat overeenkomstig deze rechtspraak niet enkel rechtscolleges maar ook administratieve overheden een onwettige bepaling buiten toepassing moeten laten. Volgens verzoeker verliest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierbij de context van die rechtspraak uit het oog, namelijk de rechtsbescherming voor particulieren tegen de nationale overheid waardoor particulieren zich voor de nationale rechter kunnen beroepen op

richtlijnbepalingsen wanneer de nationale overheid een richtlijn niet binnen de gestelde termijn heeft omgezet of ze op foutieve wijze heeft omgezet in het nationale recht. Verzoeker acht ook hiermee de motiveringsplicht en artikel 159 van de Grondwet geschonden.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en benadrukt hij kort zijn standpunt.

Beoordeling

11. Opnieuw betwist verzoeker de juistheid van de gegeven motieven in het bestreden arrest, hetgeen geen verband houdt met de jurisdictionele motiveringsplicht. Hij voert niet aan en toont *a fortiori* niet aan dat en in welke mate de gegeven motieven geen antwoord zouden vormen op zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde kritiek.

12. Na te hebben vastgesteld dat artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet ook met betrekking tot “andere familieleden” moet worden gelezen conform de door het Hof van Justitie van de Europese Unie aan artikel 10 van richtlijn 2004/38 gegeven interpretatie, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet dient te worden gelezen conform de interpretatie die door het Hof van Justitie werd gegeven aan artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad stelt in dit verband vast dat artikel 42, §1 enkel bepaalt dat een beslissing moet worden genomen binnen een termijn van zes maanden, wat in dit geval volgens de gegevens van het administratief dossier is geschied. Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet gaat dan ook niet verder dan artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG, zoals geïnterpreteerd in het arrest Diallo van het Hof van Justitie. Bijgevolg laat een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet evenmin toe dat de overschrijding van de daarin bepaalde termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden werd voldaan.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bevat de verdere uitvoeringsmaatregelen en modaliteiten met betrekking tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat “als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, (...) de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ overeenkomstig het model van bijlage 9 af(geeft)”. Deze bepaling laat dan ook toe dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de beslissingstermijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan. Artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit is aldus in strijd met artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG en het arrest Diallo. Het bepaalde in het vijfde lid van artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt: ‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.’, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Die vaststelling leidt ertoe dat de Raad met toepassing van artikel 159 van de Grondwet de reglementaire bepaling, waarvan hij de onwettigheid vaststelt, buiten toepassing laat (RvS nr. 240.240 van 20 december 2017). De verzoekende partij kan zich voor de Raad bijgevolg niet nuttig beroepen op de toepassing van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit. Op grond van artikel 159 van de Grondwet moet de Raad voormeld artikel buiten beschouwing laten omdat het in strijd is met artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals richtlijnconform uitgelegd.”

13. Artikel 10.1 van richtlijn 2004/38 bepaalt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet luidt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit stelt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een ‘verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie’ overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

14. Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Het vormt aldus de correcte omzetting van artikel 10.1 van richtlijn 2004/38. Net als deze richtlijn bepaling, voorziet het voornoemde artikel 42, § 1, niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden. Evenmin geeft het de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen.

Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit met de daarin voorziene verplichte afgifte van een verblijfkaart indien geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag, vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook met toepassing van artikel 159 van de Grondwet op wettige wijze te oordelen dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit niet kan worden toegepast omdat het in strijd is met artikel 42 van de vreemdelingenwet. Het is

hierbij niet relevant dat de huidige zaak betrekking heeft op een situatie die valt onder het Unierecht en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar eveneens naar verwijst. De beschouwingen in het bestreden arrest over de theorie van de onbestaande rechtshandeling en verzoekers kritiek daarop doen geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont derhalve geen schending aan van artikel 159 van de Grondwet.

15. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker werpt in een derde middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van het “verbod op omgekeerde/neerwaartse verticale directe werking EU-richtlijnen”, van artikel 10.1 van richtlijn 2004/38, van artikel 42 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en van de beginselen *nemo auditur turpitudinem suam allegans* en *patere legem quam ipse fecisti*.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat de vraagstelling in het bestreden arrest of artikel 52 van het vreemdelingenbesluit al dan niet een correcte omzetting vormt van artikel 10 van richtlijn 2004/38, niet aan de orde is. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie moet het volledige interne recht richtlijnconform worden geïnterpreteerd, dus ook het interne recht dat niet specifiek is bedoeld als omzetting van het Unierecht. Het principe van richtlijnconforme interpretatie is echter niet absoluut en kan er nooit toe leiden dat aan een particulier verplichtingen worden tegengeworpen die voortspuiten uit een niet-omzetting of een onjuiste omzetting van de richtlijn. Verzoeker acht dit het geval voor artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit dat voorziet in het recht op een ambtshalve afgifte van een F-kaart wanneer de dienst

Vreemdelingenzaken geen beslissing neemt of geen kennis van een beslissing geeft binnen de zes maanden na de aanvraag.

Verzoeker voert in tweede instantie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ernstig kan voorhouden dat artikel 52 van het vreemdelingenbesluit geen omzetting vormt van richtlijn 2004/38. Artikel 10 van deze richtlijn bevat twee verschillende elementen, enerzijds het recht op verblijf binnen zes maanden en anderzijds de plicht tot afgifte van de verblijfskaarten binnen zes maanden. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet spreekt enkel over de erkenning van het verblijfsrecht en dus niet over de afgifte van verblijfskaarten. Het bestreden arrest geeft een zeer enge en foutieve invulling aan het begrip omzetting.

Gelet op het voorgaande, acht verzoeker de in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden.

17. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en benadrukt hij kort zijn standpunt, zonder er iets wezenlijks aan toe te voegen.

Beoordeling

18. Bij de beoordeling van het tweede middel is reeds vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van artikel 159 van de Grondwet vermocht te oordelen dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit, waar het na het verstrijken van de beslissingstermijn van zes maanden de ambtshalve afgifte van een verblijfskaart voorziet, buiten toepassing moet worden gelaten omdat het in strijd is met artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet. In het licht van de in dat middel gemaakte beoordeling houdt de verwijzing in het bestreden arrest naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42 van de vreemdelingenwet geenszins in dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen een verticale directe werking zou geven aan artikel 10 van richtlijn 2004/38 door artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten omdat het in strijd is met artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als hogere rechtsnorm.

Verzoeker voert niet anders dan met deze ongegrond bevonden kritiek aan op welke wijze de in het opschrift van het middel aangehaalde beginselen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

19. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Ter terechtzitting werpt verzoeker voor het eerst “machtsoverschrijding” en de “onbevoegdheid van de steller van de administratieve rechtshandeling” op. Hij voert aan dat na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag om een verblijfskaart de verwerende partij niet meer bevoegd is om een beslissing dienaangaande te nemen, doch wel de burgemeester. Verzoeker leidt dit af uit het feit dat het immers de burgemeester is die de verblijfskaart moet afgeven.

Beoordeling

21. Verzoeker herhaalt in wezen zijn kritiek, of steunt deze minstens op zijn standpunt in de vorige middelen, dat de verwerende partij na verloop van zes maanden geen beslissing tot weigering van verblijf meer zou mogen nemen. Uit de beoordeling van de vorige middelen blijkt echter net dat de verwerende partij na het verstrijken van de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet

voorziene termijn van zes maanden geenszins haar bevoegdheid heeft verloren om de aanvankelijk bestreden beslissing te nemen. Alleen al om deze reden dient het middel te worden verworpen.

22. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twaalf december tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams